

Bernhard Baunsgaard

»Kan ministeren oplyse, om isolation af varetægtsfanger anvendes i andre europæiske lande?«

(Spm. nr. 1099).

Begrundelse.

Det er nu gennem artikler i Politiken og gennem møder oplyst, at isolation af varetægtsfanger sker i vid udstrækning herhjemme, og at længerevarende isolation kan have varige mén til følge.

Det har også været fremhævet, at Danmark i særlig grad anvender isolation. Derfor ønskes oplysning om, i hvilke andre europæiske lande man eventuelt anvender isolation af varetægtsfanger.

Hvis det er muligt, ønskes oplysning om varigheden af isolation af varetægtsfanger i de europæiske lande, der måtte anvende denne fremgangsmåde.

Besvarelse (27/6 79):

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Så vidt det er justitsministeriet bekendt, foreligger der ikke samlede oplysninger om anvendelsen af isolation af varetægtsfængslede i de forskellige europæiske lande. Justitsministeriet vil imidlertid gennem Europarådet søge at tilvejebringe oplysninger om reglerne om isolation og så vidt muligt om den faktiske anvendelse heraf i en række af Europarådets medlemslande.

Til *socialministeren* (19/6 79) af:

Tove Jørgensen (DKP):

»Vil ministeren foranledige, at sikringsstyrelsen for fremtiden udviser en mere human og forstående holdning over for enker efter tidligere KZ-fanger, når sagerne afvikles ved mandens død, således at enken får en grundig information om sin situation og om støttemuligheder, også til eventuelle børn under uddannelse?«

(Spm. nr. 1100).

Begrundelse.

På baggrund af en konkret sag er DKP blevet opmærksom på sikringsstyrelsens kyniske ekspeditionspraksis i forbindelse med tidligere KZ-fangers død.

En tidligere KZ-fange modtog til sin død i maj 1979 højeste invalidepension og invaliderente i henhold til lov om besættelsestidens ofre. Han efterlader sig hustru og 3 børn over 18 år, heraf 2 under uddannelse. Sidst i maj modtog hans enke som sædvanlig meddelelse om, at sikringsstyrelsen havde sat renten ind på bankkontoen. Den 1. juni kom et kontoudskrift fra banken om, at pengene efter sikringsstyrelsens anmodning var returneret. Bankens korte meddelelse er al den information, hun har modtaget, og hun er overhovedet ikke blevet informeret fra sikringsstyrelsens side.

Ved pårørendes henvendelse til sikringsstyrelsen udviste dennes repræsentant – en kontorchef – en skræmmende uvidenhed om, hvad det vil sige at have siddet i KZ-lejr. Han udtalte bl.a., at han ikke fandt anledning til at give denne gruppe af borgere en speciel behandling – de fik en behandling som alle andre ulykkessager, og netop besættelsestidens ofre var bedre stillet end de fleste i kraft af den særlige lovgivning.

Efter DKPs opfattelse – som vi håber ministeren deler – burde sikringsstyrelsen, på samme måde som social- og sundhedsforvaltningen i kommunen, udsende et brev med oplysning om, hvorledes enken fremtidig er stillet. Dette bør ske med samme hurtighed som den, hvormed pengene inddrages. Der bør informeres om, hvornår enken kan forvente eksempelvis spørgsmålet om enkepension afgjort. Når man i løbet af få dage fjerner en families eksistensgrundlag, siger det sig selv, at spørgsmålet om de fremtidige udsigter er altafgørende. Samtidig bør sikringsstyrelsen informere om, hvilke muligheder der er for at søge begravelseshjælp, enkepension eller uddannelseshjælp til eventuelle børn.

Besvarelse (27/6 79):

Socialministeren (Erling Jensen):

Udbetaling af rente, som er tillagt i medfør af loven om erstatning til besættelsestidens ofre, sker månedvis forud, hovedsageligt til en af rentemodtageren oplyst bankkonto.

Anvisningen fra sikringsstyrelsen af renten foregår i hovedsagen gennem bankernes betalingsservice på en sådan måde, at det i videst muligt omfang tilstræbes, at renten for